

Comunicat de l'Assemblea de l'Institut Consell de Cent

En els darrers dies s'ha iniciat l'enèsima campanya mediàtica del Conseller Cambray contra les mobilitzacions educatives, on titlla de *persones violentes* al centenar de professores que, armades amb xiulets, pancartes i un parell de cassoles, varen manifestar-se en contra de les seves polítiques al Paranimf de la Universitat de Barcelona. En aquest nou intent de demonització del col·lectiu docent, el conseller ha dit frases com que “els manifestants no representen els mestres” o bé que són “un mal exemple per l'alumnat”.

Com ja és d'esperar en un conseller expert en màrqueting, aquestes declaracions no són fruit de l'atzar. Són, en primer lloc, una vergonyosa banalització del terme violència que no descriu els fets i que traspua autoritarisme. En segon lloc, responen a la sempiterna voluntat de fracturar la unitat de la lluita educativa, dividint-nos entre les docents pacífiques i les suposadament violentes. Per últim, dient que les manifestants no representen la majoria de mestres, Cambray pretén fer calar el missatge que les docents ja no estem enfadades, ni mobilitzades, ni convençudes de seguir lluitant per revertir les retallades.

Per això, des de l'Assemblea de l'Institut Consell de Cent volem manifestar que les docents de l'acte del Paranimf sí que ens representen. Els seus, que són els nostres, crits i xiulades representen la nostra frustració davant l'actitud d'indiferència d'un departament cada cop menys humà i democràtic, que després de cinc dies històrics de vaga segueix ignorant les demandes dels seus treballadors. Representen el nostre cansament després d'anys patint unes retallades que ja s'han convertit en estructurals. Representen la nostra estupefacció davant les mentides i les tergiversacions contínues sobre les nostres reivindicacions i com el Departament hi “dona resposta”. Representen la nostra ràbia en presenciar com un govern, suposadament d'esquerres, està venent l'educació pública al millor postor.

Qui no ens representa, d'això no n'hi ha cap dubte, és un conseller que es dedica a fer reunions a porta tancada amb fundacions i gurús pedagògics, mentre deixa les seves treballadores i vertaderes expertes en educació portes enfora, darrere d'un ben nutrit cordó policial. Un conseller que informa abans els mitjans de comunicació que la comunitat educativa. Un conseller que exigeix que l'escoltin les mateixes professores a les que, ell i el Departament d'Educació, porten setmanes menystenint.

I és que, el que no ha entès el senyor Cambray ni el Departament d'Educació és l'ampli consens que hi ha envers aquest cicle de mobilitzacions. Ja no es tracta només d'una unitat sindical que ha esdevingut històrica i que ha estat clau per a l'organització de les educadores d'arreu del país, sinó que l'organització d'aquests ha desbordat els propis sindicats materialitzant-se en la creació de múltiples assemblees de centre i assemblees de coordinació de barri o de poble, entre d'altres. És per això que redactem aquest comunicat per mostrar que hi ha més veus, sempre còmplices amb la de la unitat sindical, i que aquest nosaltres s'estén molt més enllà del que els mitjans oficials diuen. Així doncs, animem a totes les assemblees de centre a prendre la paraula i a fer-la pública.